COLETA DE SABATA

MICA EI INIMĂ VITEAZĂ

POVESTEA CĂȚELUȘEI PICHI

• Societatea pentru editură și presă 1 DECEMBRIE Alba Iulia
1991

CAPITOLUL I

Cum a apărut pe lume Pichi

Pichi s-a născut într-o zi fierbinte la început de august, o zi în care soarele strălucea incandescent pe boltă inundînd natura cu văpaia lui de foc.

Mama lui Pichi era o cățelușă pechinez, mititică, avînd blana maronie și părul mătăsos, cu ochi de aur și o privire vioaie ; cu dinții ascuțiți și albi ca zăpada.

Tatăl lui Pichi era un cîine șorecar, cu labe scurte și răsucite în afară, urechi clăpăuge, cu ochi de culoarea alunei în care strălucea o blîndețe plină de înțelepciune.

Din această familie a apărut, alături de frățiorii ei, Pichi, un boț de cîine nu mai mare decît o sărmăluță din Ardeal.

În primele zile viața lui Pichi se rezuma la contactul cu pîntecul cald al mamei, al cărui miros minunat îi dădea fiori de plăcere, și la lipăitul laptelui cu gust atît de bun că Pichi ar fi vrut să sugă într-una, lucru ce nu era posibil fiindcă avea o mulțime de frățiori și surioare care erau tot atît de flămînzi ca și ea și tot atît de dornici să profite de lăpticul oferit cu generozitate de mămica lor.

Cățelușii cu blana aurie dormeau mult, așa cum dorm și copiii, se trezeau ca să sugă laptele cel bun și consistent și iar dormeau, păziți cu strășnicie de cățelușa-pechinez. Din păcate această fericire a fost de scurtă durată. Stăpînii cățelușei-mamă și-au dat seama că nu pot fi păstrați toți puii, mama lor slăbise prea mult și exista pericolul să moară de efort. Tocmai cînd se sfătuiau cum să procedeze, a venit în vizită o prietenă de-a lor și i-au spus :

— Maria, nu vrei niște cățeluși ? Uită-te la ei cît sînt de drăgălași !

— Sînt adorabili. Dar de ce sînt atît de micuți ?

— Încrucișarea de rase determină apariția de caractere noi, a explicat stăpînul lor. Uite, îți dăm doi cățeluși.

— Doi ? Nu crezi că este prea mult ? a protestat Maria.

— Trebuie să dăm doi, pentru a salva cățelușa-mamă. Se vor juca împreună, nu se vor simți atît de singuri. Vor fi o bucurie pentru tine. Maria a ezitat dar pînă la urmă s-a lăsat convinsă.

— Bine, îi iau dar mi-e teamă că voi avea prea multă treabă cu ei, a zis ea animată de sentimente contradictorii.

— Trebuie să profităm de un moment cînd mămica lor se duce să mănînce altfel nu îi putem lua, este o mamă foarte bună, ne pare rău dar altă soluție nu există.

Au luat doi cățeluși și i-au pus într-un coșuleț, după care Maria a plecat repede.

În drum spre casa ei noua stăpînă s-a uitat atentă la cei doi cățeluși i s-au părut prea de tot mici și neputincioși, abia făcuseră ochi, cu siguranță că nu știau încă să mănînce.

„Ce mă fac cu ei ?“ s-a întrebat ea îngrijorată și a regretat că a luat doi cățeluși. „Pe unul îl voi crește cu bi-

beronul dar doi sînt prea mult, nu voi avea atîta timp liber" a hotărît ea și, cum trecea pe lîngă un gard de la o grădină, s-a oprit și a strecurat unul din cățeluși pe sub gard apoi a plecat repede să nu o vadă cineva. Îi era cam rușine de ceea ce a făcut, dar considera că nu are altă soluție.

Cățelușul a scîncit cu glas subțirel și neajutorat. În grădină era cald, ziua de vară era în drepturi depline. Nici o adiere de vînt nu mișca ierburile înalte, florile miroseau dulce și

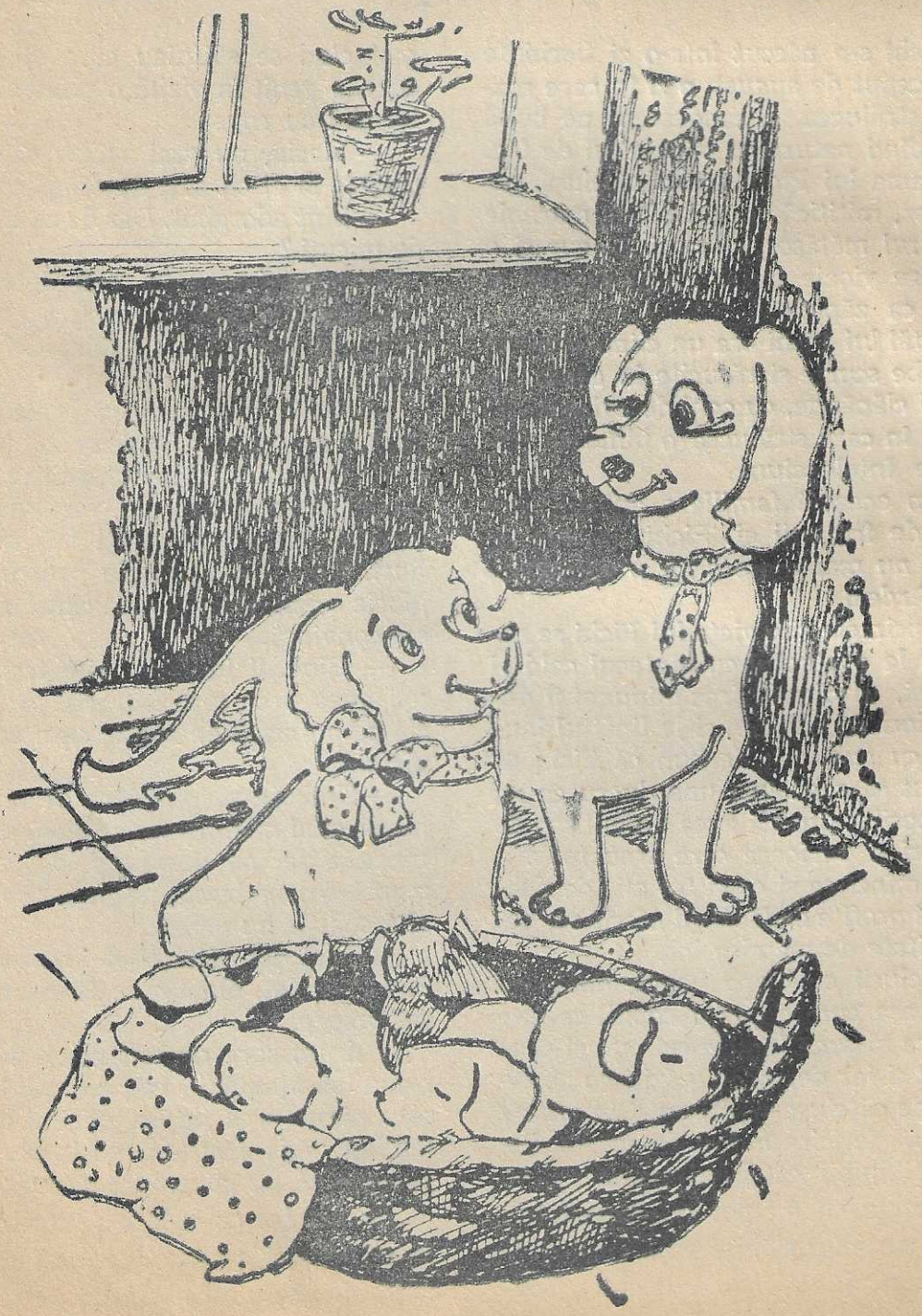

lăcustele țîrîiau printre tufe. Mirosurile erau străine pentru cățeluș, lui îi era sete, îi era foame... și mama lui nu răspundea la scîncetele lui disperate, schelălăitul său era slab și firav ca sunetul unui clopoțel de argint. A început să plîngă. Unde era mama lui? Unde dispăruse lăpticul cald și atît de dulce? Unde erau frățiorii săi atît de plăcuți la atingere? Nimeni nu răspundea chemării sale pline de durere.

A încercat să umble, să-i caute. Abia știa să își miște lăbuțele mici și neîndemînatice. Cu greu, cu mult chin s-a tras la umbra unei tufe. Ochișorii lui abia formați nu știau să deosebească obiectele din jur, toate îi erau străine. Sunete necunoscute îl împresurau din toate părțile; arome noi îl învăluiau și făceau să vibreze nările lui fine și sensibile. Scîncea ușurel și lacrimi se rostogoleau din ochișorii de culoarea alunei coapte.

A adormit. Timpul s-a scurs mai ușor. Soarele se apropia de apus. Nu mai era chiar atît de cald dar cățelușului, care se trezise, îi era atît de sete. A încercat să se miște un pic... poate că mama lui îl căuta... nu era nimeni în jur?... era oare orfan?... soarta lui se părea că este pecetluită. Întins pe burtă, cu boticul culcat pe lăbuțele mititele, cu urechile lăsate în jos a disperare, cățelușul nu mai spera nimic...

CAPITOLUL II

Cum a fost salvată Pichi

Un zgomot mare, ca de uragan a zguduit grădina.

Cățelușa a ridicat cu greu căpșorul rotund și a încercat să înțeleagă „Oare ce se întîmplă?" Mica ei experiență de viață era pusă la grea încercare.

„Să fie mama?" s-a întrebat ea plină de speranță.

„Nu, mama nu face o asemenea gălăgie, mama este duioasă, mama mă linge cu delicatețe, nu, nu poate fi mama!" și și-a lăsat cu tristețe căpșorul pe lăbuțe.

Gălăgia provenea de la o mașină mare, un automobil, stăpînii grădinii și ai casei veniseră să își petreacă vacanța la țară.

— Ce ai în mînă? a întrebat un glas blînd.

— Ce crezi că este? a răspuns o voce cu un timbru jos și plăcut.

— Habar nu am. Nu pot să-mi dau seama ce fel de animăluț este, a reluat prima voce.

— Este un cățeluș!

— Atît de mic? s-a mirat ea.

Pichi, pe care nu o chema încă Pichi fiindcă nimeni nu o botezase, era atît de mică încît încăpea în palma bărbatului. Au privit-o uluiți.

„De unde a putut să apară? Sigur nu a putut să vină singură. Cred că nici nu prea știe să umble!"

Cățelușa — fiindcă mai tîrziu au aflat că este o cățelușă — era mititică și rotunjoară ca o minge; avea blana de culoarea mierii de albine și își ținea ochii mijiți din cauza luminii puternice cu care nu era obișnuită. Lăbuțele minuscule i se agitau neîndemînatece și codița, cît o floricică se mișca plină de bucurie, simțea ceva cald și plăcut, o mîngîiere care îi amintea de mama ei, singura amintire existentă pentru ea la acel moment.

— Ce îi dăm de mîncare? Nu avem nimic potrivit pentru un cățel atît de fraged.

Veniți de pe drum nu aveau nici lapte, nici alt aliment care să poată fi dat unui cățeluș abia născut.

— Să-i dăm apă cu zahăr. Poate izbutim să îl rehidratăm, sigur este mort de sete, cine știe de cînd stă aici și plînge după mămica lui, a comentat femeia.

I-au adus o farfurioară cu apă îndulcită. Acum s-a ivit o altă dificultate, Pichi nu știa să mănînce, ea suppsese la pieptul mamei sale dar să bea apă era o operație mult mai complicată.

— Ce ne facem? N-ai vreo idee cum să procedăm?

Femeia a luat un pic de apă pe deget și a încercat să i-l pună lui Pichi pe botic. Pichi, crezînd că este burta mamei a scos limbuța trandafirie încercînd să sugă, nu a găsit ce căuta dar gustul dulce i-a făcut plăcere, semăna un pic cu laptele mamei așa că a încercat să îl lingă. Și astfel, picătură cu picătură, noua stăpînă a izbutit să o facă pe Pichi să înghită cîte ceva.

A doua zi au primit lapte! Cu lin-

ba ei mică Pichi a început să lipăie cu nădejde.

— Va trăi! Este deșteaptă, s-a bucurat stăpîna, se descurcă mai bine decît un cîine de trei săptămîni.

Dintr-o cutie de bomboane i s-a făcut un pătuc pe măsură, căptușit cu o flaneluță moale, era bine și cald acolo, aproape tot atît de bine cum fusese în cuibul de acasă. A adormit mulțumită.

Începînd cu ziua aceea, Pichi a dormit și a mîncat, a mîncat și a dormit; laptele, fărîmiturile de pîine, brînza, totul trebuia gustat, mirosit, încercat, nu făcea mofturi, mîncare să fie!

Într-una din zilele care au urmat

lăsării lui Pichi, s-a mai produs un eveniment important, a sosit un copil, Fudorel, băiatul stăpînilor și, cu această ocazie, cățelușa a fost botezată în mod solemn. De atunci i s-a zis „Pichi".

Trebuie să arătăm că pentru Pichi tot ce a fost mai înainte s-a șters, fusese prea de timpuriu despărțită de ai săi, mama ei a dispărut în ceața primelor zile, frățiorii s-au evaporat ca un abur din memoria ei, stătuseră prea puțin împreună, în mintea ei atît de crudă s-a imprimat numai imaginea stăpînilor ei de-acum lumea ei, universul ei, bucuria ei erau cei din casă. Îi iubea cu o dragoste pătimașă și geloasă, îi privea cu o adorație fără de margini, erau zeii ei, lumina bucuriei ei, dulceața prieteniei celei mai adevărate. Apariția oricărui membru al familiei îi crea o stare de excitare care o făcea să sară, să facă tumbe și piruete, să tremure de fericire; le lingea mîinile, îi înconjura cu salturi acrobatice pe care le descoperea singură, se dădea peste cap, mai, mai să își iasă din blană de atîta fericire.

Stăpînii o răsfățau și ei cu dragostea lor, o îmbăiau în fiecare săptămînă, îi dădeau bucățele mici și bune de la bucătărie, o învățau regulile casei, ordinea și curățenia pe care trebuia să le respecte orice cățeluș bine crescut. Pichi devenise o mică domnișoară cu blana strălucitoare, cu ochi limpezi și o ținută mîndră. Poate că era cam orgolioasă și se ținea cam prea bățoasă față de cîinii din sat, dar aceasta era Pichi și nimic nu o mai putea schimba.

CAPITOLUL III

Pichi învață să cunoască lumea

Zi de zi Pichi s-a făcut mai mare, trupul ei a ajuns de dimensiunea unui papuc de casă al lui Tudorel, blănița ei a căpătat o tentă roșcată, botișorul s-a subțiat și s-a lungit, iar în guriță au lucit primii dințișori ascuțiți ca niște ace. Pichi s-a schimbat mult, numai privirea ochilor ei a continuat să aibă aceeași licărire maronie și caldă ce amintea de dulceața unei castane coapte la cuptor.

În curînd Pichi a învățat să latre. Și ce scandal făcea cînd vreun străin încerca să îi invadeze teritoriul! Avea un timbru atît de ascuțit încît nu putea fi confundată cu nici un alt cîine — stăpînii ei spuneau, în glumă, că Pichi latră cu ultra sunete — se proptea bine pe picioarele ei minuscule, își încorda pieptul și cu o ferocitate de leu în miniatură lătra pînă ce intrusul o ștergea din apropiere. Nu o impresiona nimic, nici dimensiunea agresorului, nici calitatea lui, nici faptul că venea cu intenții dușmănoase sau, poate, prietenești, ea știa un singur lucru, trebuia să își apere stăpînii și teritoriul sacru al casei, nimeni din afară nu avea voie să pătrundă. „Afară cu intrușii!" lătra ea pînă să răgușească de atîta efort.

Un cîine din vecini, mult mai mare decît Pichi, cu blana neagră ca o mură coaptă, cu labe de uriaș și colții sălbatici, s-a oprit într-o zi la gard. Pichi era prezentă. S-au cercetat cu atenție apoi Pichi a izbucnit:

— Ham, ham, ce cauți aici?

Cîinele a observat-o cu interes:

— Hau! Sînt în trecere. Locuiesc la casa galbenă de peste drum. Să facem cunoștință, mă numesc Ursu, a continuat el prietenos.

Pichi a rămas dezorientată: „Oare ce este de făcut?" Pînă atunci nu mai avusese de a face cu alți cîini. S-a decis și a răspuns:

— Ham! Mă cheamă Pichi. Ce dorești?

— Pot veni la voi în vizită?

Să vină în vizită? În grădina ei? Niciodată?

— Ham, ham, nu! Pleacă! Aici eu sînt stăpînă, nu am nevoie de oaspeți!

— Hau! a replicat cîinele, de ce te superi? Voiam să devenim prieteni!

„Prieteni"? Pichi a meditat o clipă, oare simțea ea nevoia să aibă prieteni din afară? Nuu... ea își avea prietenii ei din casă, stăpînii care o iubeau, Tudorel cu care se juca cît era ziulica de lungă, ce fel de prieteni? Poate că pe urmă vor să îi ia în stăpînire casa, grădina,... Nu! A continuat categorică:

— Nu, nu doresc prieteni! Și a început să latre vehement la cîinele de la stradă.

Ursu s-a întors dezamăgit comentînd: „Ce cățelușă sălbatică! Să nu vrea prieteni!"

Zilele fierbinți ale verii se apropiau de sfîrșit, concediul se terminase și stăpînii lui Pichi trebuiau să se întoarcă la oraș. Urma să se producă pentru Pichi o experiență absolut nouă, primul drum făcut cu mașina.

De la bun început Pichi a manifestat o profundă antipatie față de automobil, acest monstru de dimensiuni uriașe — prin comparație cu ea — care mirosea atît de urît, făcea atîta gălăgie și rămînea indiferent la lătrăturile ei furioase.

La gît i s-a pus o curelușă făcută dintr-o brățară de la ceasul de mînă al stăpînei și, prinsă cu o lesă subțirică, a fost urcată fără multe discuții în mașină. A plîns ca un copil speriat. Îi era atît de frică, se simțea răpită din domeniul ei, o înconjura o lume nouă și dușmănoasă. S-a tot smucit să scape dar degeaba. După ce a pornit mașina, văzînd că nu pățește nimic rău și încurajată de mîngîierile lui Tudorel a început să examineze cu ochi curioși noul mediu de viață. A mirosit tot ce era în jurul ei, a atins temătoare, cu lăbuțele, bancheta, s-a ridicat la geam. „Nici nu este chiar atît de rău, cum mi-am închipuit!" și-a zis ea. După ce a făcut această constatare, urcată pe urmărul lui Tudorel a rămas liniștită să admire peisajul. Curînd i s-a făcut somn și ca o cățelușă cuminte ce era, s-a făcut colăcel și a adormit pe bancheta din spate, alături de Tudorel care trăgea și el un pui de somn.

Au ajuns la oraș. Pichi s-a bucurat mult, domeniul ei era mult mai mare și mai interesant decît cel de la țară. Aici exista o curte mare, o grădină plină cu tufe, o bucătărie și o terasă învăluite în mirosuri atrăgătoare, o viață de vis pentru un cîine. A luat totul în primire, a inventariat fiecare tufă, a mirosit fiecare floare, a intrat cu nasul ei sensibil în fiecare mușuroi.

„Totul îmi aparține! Ce fericire!"

Stăpînii nu i-au impus nici un fel de restricții putea să fugă, să sară, să latre la trecători.

Pichi era însă o cățelușă inteligentă, ea pricepea că lucrurile trebuiesc făcute cu măsură. Și-a impus o conduită clară, să nu latre fără rost, să urmărească ce se întîmplă pe stradă și să intervină numai dacă va constata că îi este atacat teritoriul, să fie cuminte seara cînd stăpînii se uită la televizor și nu le place să fie deranjați și multe alte reguli pe care și le-a stabilit singură observînd cum se desfășoară viața în casă.

Pichi dormea pe terasă. Cîinii de pază au un somn ușor, o parte din atenția lor rămîne trează chiar dacă stau culcați cu ochii închiși și par că dorm; la cel mai mic zgomot ei deschid un ochi, aruncă o privire ce pare somnolentă, în jur, și dacă constată că nici un pericol nu îi amenință, readorm pentru ca mai apoi, la cel mai mic zvon, să cerceteze împrejurimile iarăși. Așa dormea și Pichi, ca un adevărat cîine de pază.

★

În cîteva luni de viață bună Pichi a crescut mult ajungînd la dimen-

siunea unui pantof; stăpînii ei au fost obligați să îi schimbe pătucul, nu mai încăpea în cutia de bomboane, acum a primit un pat nou făcut dintr-o cutie de pantofi. La început Pichi a ezitat să intre în ea dar pe urmă s-a obișnuit și i-a plăcut, era mult mai comod.

Zeii ei adorați erau cei trei stăpîni, pe primul loc se situa stăpînul, cel care o găsise în grădina de la țară, care cu gingășie și blîndețe a ridicat-o în palmă dîndu-i senzația de siguranță pe care înainte o simțise numai alături de mămica ei; apoi venea la rînd stăpîna, care îi dădea de mîncare, o mîngîia, o lua în brațe și îi șoptea la ureche tot felul de lucruri frumoase pe care numai ele două le înțelegeau; în sfîrșit, venea la rînd Tudorel, un fel de frate pe care simțea nevoia să îl ocrotească fiindcă Pichi știa perfect să ierarhizeze lucrurile și își dădea seama să rolul ei de cîine de pază trebuia jucat mai ales pentru a apăra copilul stăpînilor.

Curînd Pichi a ajuns să cunoască pe toți care pătrundeau în casa lor, să îi știe pe prieteni, pe cunoscuți, chiar și pe poștașul care aducea ziarele și corespondența; pe toți aceștia îi tolera, dar era vai și amar dacă un străin încerca să intre în curte. Lătrăturile ei furioase și agresivitatea ei ascuțită speriau pe orișicine. Deși era atît de mică, ataca voinicește orice dușman, nimic nu o putea opri și nu o dată pantalonii unor vizitatori au avut de suferit sau au fost salvați cu greu din dinții ei ascuțiți ca niște ace. Teritoriul ei era interzis tuturor străinilor!

Stăpînii, la început, au încercat să îi explice că printre străini se găsesc și oameni cumsecade. Pichi nu a vrut să înțeleagă nimic.

„Oamenii cumsecade să stea la casele lor, să nu îmi încalce mie teritoriul!" a susținut cu ardoare Pichi și nimic nu a putut-o clinti din hotărîrea sa.

CAPITOLUL IV

Primele întîmplări din viața lui Pichi

Profitînd de poarta uitată deschisă într-una din zile Tudorel a ieșit din curte fără să spună nimic părinților, fiind atras de un obiect care, de la distanță, i s-a părut a fi o jucărie. Pichi, credincioasă a ieșit după el. În timp ce erau pe afară, de după colț a apărut un cîine mare, cu părul negru, un lup uriaș cu blana deasă, cu o coadă lungă și stufoasă, cu dinți mari care se vedeau în gura larg deschisă. S-a apropiat de Tudorel. Băiatul a înghețat de frică, cîinele era mult mai mare decît el. Teama l-a paralizat, nici un sunet nu a mai fost capabil să scoată printre buzele lui devenite albe de frică ; ar fi vrut să strige dar nu putea ; mama lui era departe și nu știa în ce pericol se găsește băiețelul.

Dar Pichi era de față !

Fără să îi pese de acest elefant de cîine, a țîșnit și s-a interpus între lup și Tudorel. Desfăcîndu-și larg piciorușele, ca să aibă o bază mai mare de susținere, a început să latre vehement la lupul cel uriaș.

— Pleacă ! El este prietenul meu ! Să nu îi faci vreun rău că te sfîșii !

Lupul îl privea fix pe Tudorel și la început nu i-a acordat nici o atenție jucăriei din fața lui, care făcea atîta gălăgie. Jignită, Pichi a mai făcut un pas înspre lup, a continuat să latre cu mai multă forță, tonurile ei deveneau tot mai înalte pe măsură ce furia ei creștea, ochișorii ei aurii aruncau scîntei de agresivitate.

— Du-te de aici ! Ce vrei ? Răule !

În fine, lupul, intrigat, a binevoit să îi arunce o privire ; era atît de mică încît îi putea rupe șira spinării cu o singură lovitură de labă !

— Pleacă ! Este stăpînul meu, să nu îl ataci că te omor ! țipa furioasă, pe limba ei, Pichi.

Lupul a avut o clipă de ezitare : „Oare nu vede cît este de mică ?“, s-a întrebat el.

Pichi nu contenea o clipă, se agita,

mai, mai să-și piardă blana de pe ea de furie.

Lupul a avut o clipă de ezitare

„Cum să își pună mintea cu o asemenea cățeluș de jucărie ?“ El era un cîine mare, puternic și voinic, obișnuit cu adversari pe măsură, nu mai întîlnise o asemenea imitație de cîine. Și, pe urmă, era vorba de o domnișoară-cîine, cum să fie mojic cu ea ?

De fapt, el nu voia să facă nici un rău, era mai mult curios să vadă ce se întîmplă pe stradă. El nu îi ataca pe copii, cel mult îi speria nițel ca să învețe să nu iasă singuri pe stradă.

Pichi continua să latre, ba mai mult, a avut chiar curajul să se apropie cu un pas de agresor. Lupul, după o mică ezitare, a dat înapoi.

„Te pomenești că mă mușcă !“ și-a zis el amuzat. Plin de demnitate, s-a dat un pas înapoi și s-a întors să plece.

Tonurile ascuțite ale lui Pichi au atins paroxismul ! Se simțea victorioasă și stăpînă pe teritoriu. Micul Tudorel era salvat, nimeni nu îl va atinge, nu îi va face rău !

Cu coada în vînt, cu urechiușele ridicate, cu pieptul scos în afară, într-o ținută mîndră și glorioasă, Pichi a pornit spre casă. În spatele ei, Tudorel s-a urnit cu greu. Trecuse printr-o spaimă atît de mare ! Cînd au ajuns în curte, s-a lăsat la pămînt și a întins brațele după Pichi. Cățelușa s-a instalat în brațele lui și fericită, sub mîngîierile lui pline de dragoste, a închis ochii. Știa că și-a făcut datoria și aceasta era lucrul cel mai important. Ea nu mînca degeaba pîinea stăpînilor, era un cățel de pază și trebuia să aibă grijă de copilul lor. Instinctul ei nu o înșela niciodată, strămoșii ei își păziseră generație după generație stăpînii și aceasta era și menirea ei.

Mica ei inimă vitează nu avea ezitări, lupta dreaptă era chemarea ei, ce conta că era atît de mică ? Cînd ești hotărît cu tot dinadinsul să îți faci datoria, contează oare că ești mic de statură ?

★

Zilele treceau una după alta. Se apropia toamna. Pichi se pregătea să își pună hainele groase de iarnă, blănița ei s-a îndesit, culoarea a devenit mai roșie, coada i s-a lungit și s-a răsucit cu eleganță în sus, semăna tot mai mult cu o vulpiță.

Deși viața ei se desfășura în curte sau pe terasă, intra din cînd în cînd și în bucătărie, numai ca să capete o mîngîiere și, eventual, un os. Se ridica în două labe și își băga capul sub mîna stăpînei. Dacă aceasta se prefăcea că nu o observă, Pichi protesta scurt : „Ham ! Nu vezi că sînt aici ?“ Stăpîna o mîngîia pe după urechi, pe frunte și sub bărbie, acolo unde le place atît de mult cîinilor să fie scărpinați, ea se declara mulțumită, lingea recunoscătoare mîna și pleca la treaba ei.

Jocurile ei erau aranjate cu Tudorel. El era altceva decît stăpînii cei mari, îi era tovarăș de joacă, el trebuia ocrotit în primul rînd. Lumea lui Pichi era perfect ierarhizată și nu se înșela niciodată. Nu o putea înșela nimeni, nu o putea cumpăra nimeni cu o bucățică de zahăr, ea era un cîine al datoriei și nimic nu o putea opri de la îndeplinirea ei !

★

Într-una din zile stăpîna i-a pus o lesă și a scos-o în stradă. A vrut să o învețe regulile de la oraș. Pichi a mîrîit nemulțumită. Nu i-a plăcut. Prea multe mirosuri noi și necunoscute îi asaltau nările fine făcîndu-le să vibreze într-una ; prea multă gălăgie ; urechile ei tremurau de atîtea sunete care o atingeau și o învăluiau din toate părțile. Și atîția oameni străini ! Oare

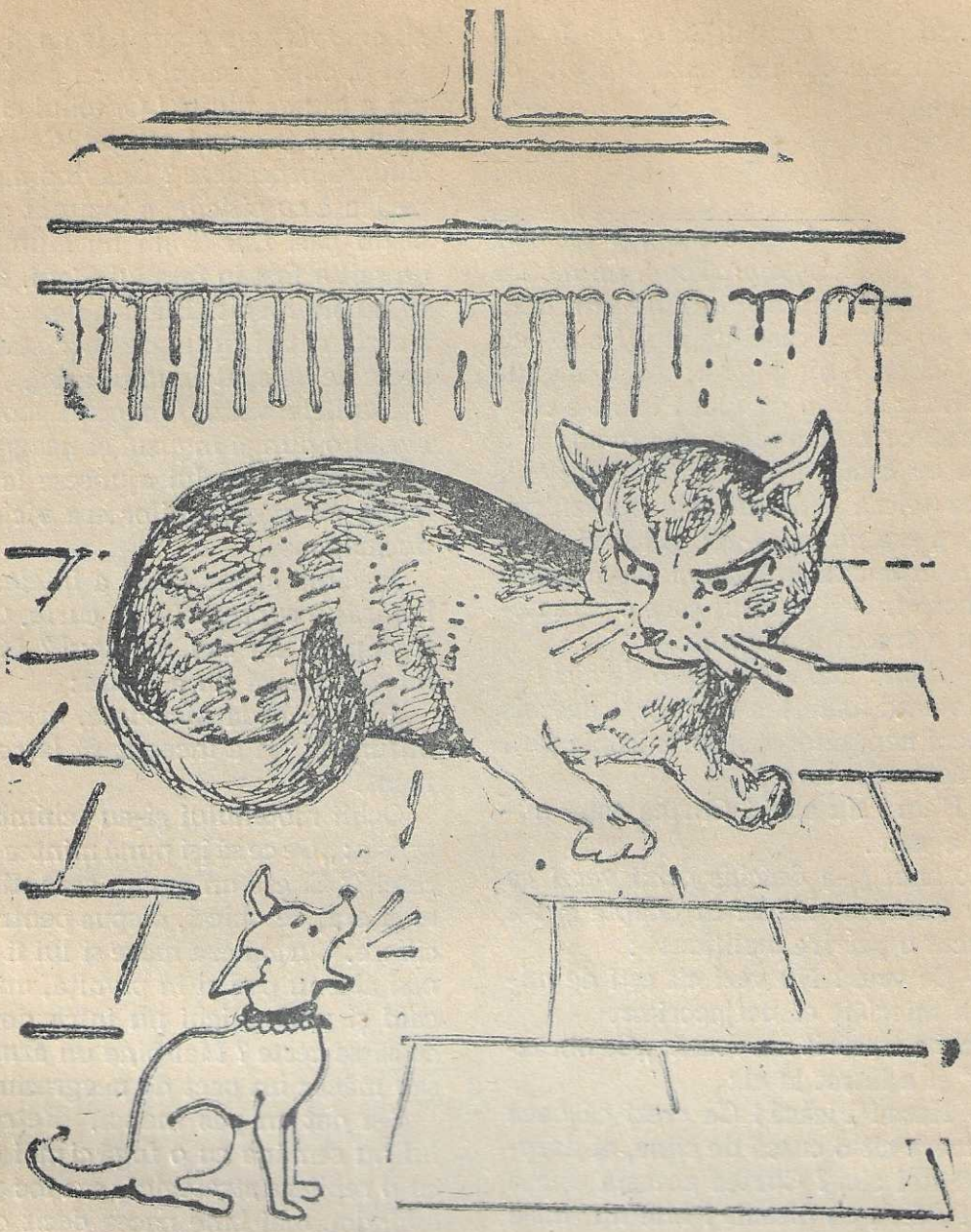

care erau prieteni și care dușmani? Cum să îi deosebească?

Acasă era altceva, acolo era lumea ei, cu tufele pe care le cerceta în fiecare dimineață, cu păsărelele pe care le cunoștea atît de bine, cu florile cele roșii pe care, din cînd în cînd, îndrăznea să le rupă deși știa că va fi certată, cu turturelele care gîngureau sentimental pe gardul înalt.

Pe stradă nu i-a plăcut defel! Singurul fapt bun a fost că a învățat să cunoască casa după mirosurile ei caracteristice, să deosebească strada ei de strada vecină și să se poată orienta după un sistem al cîinilor pe care puțini îl cunosc și încă și mai puțini dintre oameni sînt capabili să îl înțeleagă.

Cînd a ajuns acasă a fost perfect mulțumită și și-a propus ca pe viitor să evite orice plimbare, ea nu era un cîine de paradă, era un cîine de pază

și locul ei era acasă ! Chiar dacă era cel mai mic cîine de pază din tot orașul !

*

Pichi avea și un dușman personal ! Era vorba de motanul Tomi, un motan uriaș, bătrîn, ironic și indiferent, care trăia în curtea casei de mulți ani, cu mult timp înainte de a se fi născut Pichi. De la bun început Pichi l-a considerat cu neîncredere dar motanul o trata cu totală indiferență. Pichi nu putea tolera o asemenea obrăznicie. Curtea era numai a ei ! Și astfel a început cruciada împotriva motanului ! Cu hotărîrea și curajul care o caracterizau a trecut la acțiune.

— Ham ! Ham ! șterge-o de aici !

Motanul tolănit la căldură, a deschis un ochi nepăsător și a surîs ironic fără a-i răspunde ceva.

— Ham ! Nu auzi ? Curtea este numai a mea.

Motanul și-a deschis ochii verzi ca niște faruri ce lucesc în noapte și i-a aruncat o privire malițioasă :

— Ce vrei ? Nu vezi cît ești de mică ? a miorlăit el batjocoritor.

Pichi a tresărit nervoasă : „Ce obraznic !“ și a lătrat la el :

— Ham ! Pleacă ! Ce crezi că dacă ești mare cît o cușcă de cîine, ai dreptul să stai aici ? Curtea aceasta este a mea ! Afară cu pisicile ! Mie nu mi-e frică de nimeni ! Ham ! Ham !

Tomi era un motan puternic, cu pieptul lat și cu mușchi de oțel sub blana tigrată ; în pernițele de la baza lăbuțelor avea ghiare ascuțite de care nu ezita să facă uz ; sub aspectul său placid se ascundea un mare hoțoman care știa să prindă șoareci, șobolani dar și cîte o turturea care cobora, imprudentă, în curte pentru a ciuguli semințe sau fărîmituri de pîine.

Cum Pichi continua să latre furioasă, motanul s-a plictisit să o tot audă și, enervat, s-a sborșit la ea și a sculpat-o, după vechiul obicei pisicesc. Pichi a rămas uluită ! Orgoliul ei de cîine a fost profund afectat. Ce să facă ? Cum să procedeze ? Neavînd nici o experiență cu pisicile, a înaintat prudentă un pas. Dar Tomi nu glumea ! Cu un salt a fost în fața lui Pichi. Mușchii ei au înțepenit. Blănița de pe ceafă s-a zburlit și firele de păr stăteau ca acele de pe spatele unui arici.

Pupilele verzi din ochii motanului aveau o dungă îngustă și neagră semn că agresivitatea lui ajunsese la maximum, expresia ochilor era vicleană și dușmănoasă.

În clipa aceea Pichi a înțeles că se hotărăște supremația în curte. Cine va fi stăpîn ? Ea sau motanul ? Mica ei inimă vitează nu a ezitat :

„Nu voi ceda niciodată, orice se va întîmpla !“ și a început să latre vehement.

Ochii motanului și-au schimbat expresia : „De ce să își pună mintea cu un cățel ?“ El era un motan care știa multe și era, de obicei, dispus pentru conciliere. Curtea era mare și lui îi plăcea mai ales în pod și în pivniță, unde era cald și unde Pichi nu intra defel, de ce să se certe ? Mai bine un armistițiu sau măcar un pact de neagresiune.

S-a dat un pas înapoi. Retragerea lui nu semăna cu o fugă ci mai curînd cu o repliere strategică, era loc pentru amîndoi, mai bine pacea decît o ceartă veșnică.

Pichi îl urmărea atentă. Ce va face motanul ? Tomi s-a strecurat în pivniță și s-a întins pe calorifer întorcîndu-i spatele. Pichi a început să se plimbe nervoasă și nehotărîtă : „Să îl accepte ? Să îl tolereze ?“

Pînă la urmă a trebuit să se împace cu soarta și să îl tolereze. Motanul era și el de-al casei și stăpîna îl iubea. Atitudinea lui ironică îi displăcea profund dar... nu-i rămînea decît să îl

controleze zilnic și să nu îl lase să-și depășească teritoriul... era și el util casei și Pichi nu avea încotro.

Armistițiul dintre ei era fragil dar era mai bun decît o luptă deschisă.

*

Pentru Pichi cel mai plăcut moment al zilei era dimineața, atunci cînd copiii din cartier mergeau la școală și se opreau să discute cu ea. Pe ei nu îi lătra niciodată, erau mici, erau drăguți și Pichi îi iubea. Sărea la gard să îi salute, lătra vesel, se înfuria atunci cînd unul mai obraznic o provoca dar nu se supăra cu adevărat căci îi simțea apropiați ei și asemeni lui Tudorel. De la ei primea cu plăcere bomboane și le ura pe limba ei „Noroc la școală și să primiți note mari !". Se întîmpla să mai întîrzie cîte un băiețel la școală din cauza lui Pichi, nu se sătura să discute cu ea iar ea, șmechera, îi făcea toate ghidușiile de care era capabilă.

Bunicile din cartier veneau cu nepoții în plimbare pînă la casa lui Pichi, să le arate prichindeilor cît de drăguț poate să fie un cățeluș și ce frumos răspunde la vorbele lor pline de dragoste, la alintările lor.

Pichi se lăsa răsfățată sticlindu-și dinții albi, rotindu-și urechile ascuțite și dînd veselă din codiță, semn că le acceptă atenția.

CAPITOLUL V

O întîmplare plină de învățătură

A sosit iarna. Fulgi de nea pufoși și reci se cern din bolta fumurie și se depun prin curți și pe străzi. Afară este frig și cățelușei nu îi place gerul, lăbuțele ei sînt prea fine și blănița este prea subțire ca să poată suporta ușor rigorile iernii. Pichi nu iese în curte decît în diminețile cu soare, atunci cînd razele lui fac să strălucească firele subțiri ale tufelor ca adevărate arce cristaline; lăbuțele ei lasă urme minuscule pe zăpada plină de prospețime.

„Unde o fi vara?" se întreabă ea nedumerită.

Într-o asemenea dimineață, cînd stăpînii ei nu erau acasă, fiind plecați la slujbă iar Tudorel, ca orice copil mic mai dormea în pătucul său cald, Pichi se juca cu un băț în apropierea porții uitată descuiată de către unul dintre locatari.

Pe stradă a trecut o trăsură încărcată cu oameni gălăgioși și pușI pe fapte rele. Ei cercetau cu atenție curțile, doar, doar vor putea fura ceva. Unul a zărit-o pe Pichi. S-a apropiat tiptil-tiptil, a venit lîngă poartă și chiar în momentul în care Pichi voia să dea semnalul de alarmă, a deschis brusc poarta și a aruncat o haină peste biata cățelușă. Înainte ca să poată să scoată primul lătrat, a prins-o sub haină și a înhățat-o. Pichi s-a zbătut cu energia care îi era caracteristică dar fără nici un rezultat, omul era specialist în furtul de cîini. I-a prins botișorul cu o mînă tare, mai să i-l strivească și biata Pichi, sufocată, nu a mai putut scoate nici un sunet, era strînsă cu ferocitate și bietele ei puteri erau cu mult mai mici decît îi era curajul.

A fost ținută astfel multă vreme, pînă ce căruța s-a îndepărtat de cartierul în care trăia Pichi. Au mers, au mers, ore întregi. Lui Pichi îi era sete, îi era foame. Se zbătuse atîta încît acum se simțea istovită. Nimeni nu se sinchisea de ea. Unde erau bunii ei stăpîni? Unde era Tudorel? A încercat să scîncească dar o palmă dură a redus-o la tăcere. Sufletul ei era amărît dar ce putea să facă micuța cățelușă?

Spre seară au ajuns la marginea orașului. Pichi legată cu o funie grosolană a fost azvîrlită și închisă într-o încăpere friguroasă, murdară și urîtă. Ea trăise pînă acum între oameni care o iubeau, care o ocroteau, în pătucul ei se găsea întotdeauna o flanelă caldă și curată, aici trebuia să se culce pe podeaua rece și aspră.

Pichi nu era însă cîinele care să cedeze ușor, mica ei inimă vitează nu putea ceda în fața vitregiilor sorții. Trebuia să își facă un plan de bătaie! Mai întîi trebuia să scape din strînsoa-

re, să se elibereze de funia care o ţinea prizonieră. A început să roadă cu nădejde cu dinţişorii ei ascuţiţi. A ros cu furie şi disperare şi după mult efort funia s-a destrămat într-un loc şi Pichi a putut să se mişte prin încăpere. Prudentă, nu a lătrat, să nu afle duşmanii că ea este liberă.

Mai tîrziu, un om a deschis uşa fără teamă, cu intenţia să îi arunce lui Pichi un colţ uscat de pîine. Pichi atît a aşteptat. Ca un fulger s-a strecurat printre picioarele lui şi, ţuşti afară !, a zbughit-o spre curte. Au încercat ei să o mai prindă dar Pichi, cu sufletul îngrozit de spaimă, s-a aruncat la piciorul unuia şi l-a muşcat şi, pînă să se dumirească, ea era deja în stradă fugind ca o căprioară urmărită de lupi. A alergat, a alergat, fără să ştie încotro, totul îi era străin dar nu avea decît o dorinţă, să scape de la hoţii de cîini. Instinctiv a luat-o spre oraş, spre oameni, acolo trebuia să fie căminul ei, acolo, undeva departe, erau bunii ei stăpîni. Fugea mîncînd pămîntul şi omul cel rău, hoţul, a renunţat curînd să o mai urmărească. Îi era greu să alerge prin zăpada alunecoasă.

Mica inimă a lui Pichi bătea să se spargă dar ea nu s-a oprit, frica de a fi prinsă era prea mare, trebuia să se îndepărteze cît mai mult de hoţii de cîini. Obosită, s-a împiedecat şi a căzut. S-a sculat şi a continuat să fugă. A simţit că nu o mai urmăreşte nimeni. S-a oprit să îşi tragă sufletul după care s-a aşternut din nou la drum.

În depărtare se zăreau lumini, se vedeau case. Acolo trebuie să fie oameni, printre ei se găsesc şi stăpînii ei. Inima ei bate să se spargă dar nu se opreşte, mereu înainte, mereu înainte. Gîndul la casa ei îi dă putere să înainteze prin zăpada rece, să străbată locuri cu şanţuri mai mari decît întreaga ei înălţime, să suporte frigul care devenea tot mai pătrunzător. O lăbuţă a început să îi sîngereze. Vîrfurile de la urechiuşe erau deja pişcate de frig, limba îi atîrna ca o panglică roşie din gura ce scotea aburi ca o locomotivă. A ajuns la un bloc de locu-

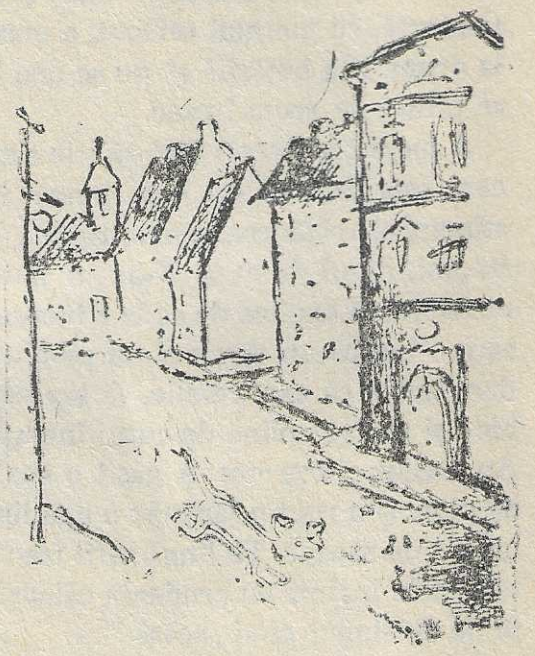

inţe. S-a oprit să lingă un strop de zăpadă, îi era atît de sete! Un junghi i-a străbătut pieptul înfierbîntat dar lingînd zăpada a mai prins puteri şi a continuat să înainteze, încet, tot mai încet, dar fiecare pas o apropia de casă.

La un alt bloc de locuinţe a găsit poarta deschisă şi a intrat să se odihnească ; înăuntru era cald, nu bătea vîntul, a descoperit un ştergător de picioare şi s-a întins istovită. Era linişte, în bloc nu se mişca nimeni şi Pichi,

a avut răgazul să se odihnească. Îi era foame, îi era sete, îi era dor de iubiții ei stăpîni.

„Ce triști trebuie să fie și ei !" a gîndit cu obidă, biata Pichi.

S-a făcut colăcel, și-a vîrît boticul sub lăbuțe și a adormit.

Dimineața, cînd primele sunete i-au arătat că lumea din bloc se trezea, Pichi s-a sculat, s-a întins, mai întîi pe lăbuțele din față, apoi pe cele din spate, și-a verificat integritatea corporală, a văzut că nu-i lipsește nimic și satisfăcută, cu moralul refăcut, a pornit la drum. Era hotărîtă să nu se mai lase prinsă de acum încolo.

A mers... a mers... fără să știe sigur care este drumul cel bun, numai instinctul ei o călăuzea, dragostea față de stăpîni, dorul de casă. N-ar fi putut niciodată să explice de ce la o încrucișare o lua pe un drum și nu pe altul, dar simțea că așa trebuie, că așa este bine și mergea plină de curaj înainte. Au trecut cîteva ore. A găsit o coajă de pîine și a rupt o fărîmă ; a mai lins un pic de zăpadă. Pe lîngă rarii trecători Pichi înainta cu prudență călăuzită de un singur gînd „acasă !".

Acasă, stăpînii ei erau necăjiți, Tudorel plîngea ; toți ai casei au răscolit întregul cartier, au întrebat peste tot de Pichi dar nimeni nu o văzuse ; nimeni nu văzuse nici căruța cu oamenii aceia răi ; nu s-a putut găsi nici o urmă, parcă intrase în pămînt.

Un soare firav, soarele de iarnă, a apărut la orizont și a început să dezmorțească natura. Pichi a prins curaj, simțea că se apropie de căminul ei, mirosuri cunoscute îi atingeau, ca o aripă, năsucul, făcînd să tremure de bucurie nările ei fine ; a ridicat nasul în vînt și un nou val de curaj i-a înundat inima, era pe aproape, simțea că este aproape de casă, de stăpînii ei iubiți.

Înaintînd cu pași micuți, cu toate simțurile în alertă, a recunoscut strada pe care se plimbase cu stăpîna ei, a recunoscut gardul, a ajuns la poartă, l-a zărit pe Tomi ! Era căminul ei !

Cu ochii strălucind de fericire a început să latre, tot mai tare, tot mai ascuțit, cu acel timbru care îi era caracteristic, doar, doar o vor auzi stăpînii ei.

Stăpînii erau acasă fiind o zi de duminică.

— Tu auzi ceva ? a întrebat stăpîna.

— Parcă ar fi Pichi, a replicat stăpînul.

Într-o clipă, Tudorel, alergînd pe picioarele lui mititele, a ajuns la ușă și a strigat :

— Este Pichi !

Au fugit cu toții la poartă, acolo era Pichi.

Bucuria lor nu se poate descrie, au luat-o în brațe, au trecut-o unul altuia, au mîngîiat-o, i-au frecat urechiușele, acolo unde știau ei că îi place mai mult, i-au încălzit lăbuțele înghețate. Pichi închidea ochii de plăcere și se lăsa răsfățată. Mai tîrziu, după ce s-au liniștit, Pichi a trecut de la unul la altul, le-a lins mîinile de recunoștință pentru dragostea arătată, a început să se gudure, să facă piruete, să sară la o înălțime mai mare decît propria ei înălțime, să facă toată gama de giumbușlucuri prin care ea știa să își arate dragostea față de stăpînii ei.

— Unde ai fost, Pichi ? o întrebau stăpînii.

Le-ar fi spus cu plăcere, le-ar fi povestit tot ce a pățit, toate aventurile,

toate spaimele; dar natura nu i-a dat limbaj, vorbele ei erau doar gesturile, gesturi tot atît de expresive ca și vorbele oamenilor; ele arătau bucuria fără de margini de a fi din nou acasă!

Cînd entuziasmul primei întîlniri s-a mai potolit, i-au dat să mănînce, a fost dusă la baie, unde în lighenașul ei a fost spălată cu apă caldă și săpun — cine știe pe unde a umblat, sărmana, să nu fi luat purici — i-a fost uscată blănița cu fönul — să nu răcească, că — și a fost culcată în pătucul ei. Pichi se lăsa răsfățată ca un copil, era la casa ei, era fericită!

A dormit pe terasa îmbrăcată cu sticlă unde razele soarelui pătrunzînd îi încălzeau blănița; trupul ei mic tresărea mereu, se trezea, verifica dacă totul este în ordine, constata că este acasă și adormea mulțumită. Era la casa ei!

CAPITOLUL VI

O călătorie la munte

Au trecut zilele viforoase ale iernii, zăpada s-a topit și cerul a primit transparența plină de poezie a opalului.

Primăvara s-a anunțat plină de flori și de miresme proaspete, pomii și-au îmbrăcat haina elegantă a frunzelor tinere, păsărelele au început să își clădească cuiburi, ciripitul lor vioi a umplut grădina de bucurie.

Pichi, care nu mai cunoscuse altă primăvară, era nedumerită și se întreba: „Ce-i cu veselia aceasta?" Era prima ei primăvară și nu îi înțelegea semnificația.

Pe zi ce trecea Pichi se făcea tot mai voinică ; nu crescuse mai mare dar forma corpului ei devenise armonioasă, picioarele i s-au lungit, urechile s-au făcut mai ascuțite și stăteau vajnic ciulite în sus, măselele, frumoase ca niște mărgele i-au împodobit gura, așa că acum Pichi era capabilă să roadă oasele, marea plăcere a tuturor cîinilor.

Jocurile ei cu Tudorel erau fără de sfîrșit, cu mingea sau cu un băț aruncat de băiat pe care Pichi îl aducea mîndră înapoi, cu coada în vînt și urechile ciulite. Săriturile ei erau tot mai îndrăznețe, coordonarea mișcărilor tot mai bună. Inteligența ei vie îi permitea să înțeleagă ce se așteaptă din partea ei, era atentă să răspundă prompt la toate comenzile. Deși era atît de mică, era un minunat cîine de pază, nu permitea nimănui să pătrundă în curte, lătra de avertizare, își făcea datoria așa cum instinctul ei sigur i-o ordona.

Mîncarea bună, jocurile zilnice, dragostea stăpînilor, toate au concurat să facă din Pichi un cîine frumos, cu ochi inteligenți, cu blănița strălucitoare, agil, iute și hotărît în acțiune. Așa a găsit-o vara pe Pichi. Era de dimensiunea unui pantof bărbătesc, suplă, elastică și vioaie. Stăpînă incontestabilă a curții, își făcea datoria cu plăcere, convinsă de importanța ei în apărarea stăpînilor. Îl controla cu severitate pe Tomi și verifica zilnic tufele de flori, inventaria cuiburile din copaci și se juca veselă cu Tudorel.

★

E vară și e cald.

Pichi stă tolănită la umbră, cu ochii închiși. În micul ei suflet simte o tristețe pe care nu și-o poate explica, parcă ar fi o presimțire de despărțire.

În casă este mare agitație, stăpînii se pregătesc să plece la munte și nu știu ce să facă cu Pichi. Se caută cortul, se verifică saltele, se scutură păturile, se împrospătează puloverele ; la munte sînt necesare tot felul de obiecte pe care nu le folosim vara la oraș.

Tudorel se învîrte printre picioarele celor mari, este pentru prima dată cînd urmează să plece și el la munte, noțiune nu tocmai clară. Este mulțumit că va pleca cu tata și cu mama, dar se teme să nu fie lăsată Pichi acasă. În legătură cu această problemă

s-a discutat mult în familie. Să mergi la munte cu un cîine este un lucru destul de complicat, nimeni nu poate prevedea cum se va purta Pichi la

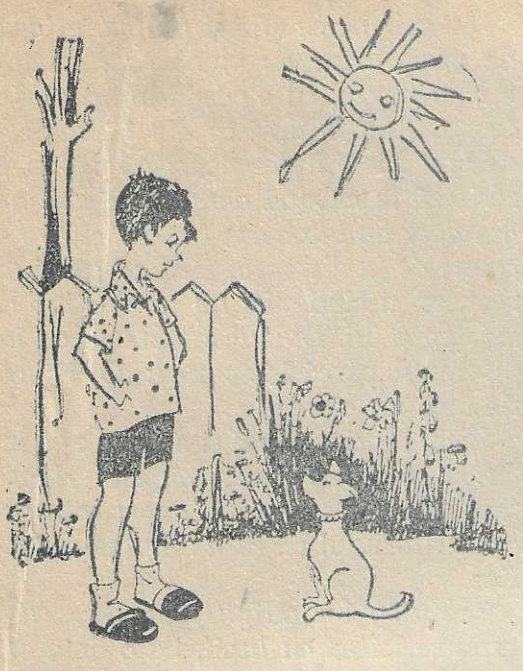

munte, acolo vor fi mulți străini și cu străinii Pichi are multe de împărțit, teritoriul ei, la care ține atît de mult, nu va fi precis delimitat; părinții lui Tudorel se tem că vor avea necazuri cu ea acolo. Să o țină legată nu li se pare drept, iar dacă Pichi se va repezi la toți cei care vor trece pe lîngă cortul lor, vor avea neplăceri cu duiumul.

Pichi este și ea necăjită, simte că se pregătește o schimbare și îi este teamă că va rămîne singură acasă. În același timp, cînd se gîndește la călătoria cu mașina, pe care o detestă, simte o neplăcere evidentă în mica ei inimă.

A primit de curînd o lesă nouă, subțire și frumoasă, i s-a schimbat și curelușa de la gît, este evident că urmează să se producă evenimente care o privesc și pe ea.

„La urma urmei, dacă Tudorel este atît de bucuros, trebuie să mă bucur și eu, doar sînt cîinele lui de pază!" s-a consolat Pichi.

Pachetele sînt pe terasă, Pichi le miroase cu atenție, să le știe pe fiecare în parte, memorarea la ea se face mai ales prin miros.

Au pornit. Încercarea ei de a se furișa printre tufe nu i-a reușit așa că acum stă cuminte lîngă Tudorel pe bancheta din spate.

Călătoria a fost lungă și obositoare, în mașină a fost foarte cald și Pichi își purta tot blănița, chiar dacă mai rărită, acum în plină vară; simțea că se sufocă. Ținea gura larg deschisă și limba îi atîrna „de un cot" în încercarea de a se răcori.

După cîteva ore de mers s-au oprit și au făcut popas pe malul unei ape curgătoare. Pichi a lipăit mulțumită apa rece și cristalină, a ronțăit o jumătate de biscuit, a mai băut o dată apă din pîrîu și, satisfăcută, s-a întins la umbră, pe iarba plăcut mirositoare. Flori de toate culorile își aplecau corola sub greutatea albinelor venite să culeagă mierea și polenul, în apropierea lui Pichi țîrîia o lăcustă verde cu picioare atît de lungi cum Pichi nu mai văzuse vreodată, miresmele dulci îi gîdilau nările sensibile. S-a întins pe spate și a început să se joace cu picioarele. „Nu era rău în vacanță!", și-a spus ea mulțumită.

După ce stăpînii au strîns lucrurile Pichi a încercat să se eschiveze de la urcatul în mașină, se prefăcea că nu înțelege că de ea este vorba, dar stăpînii nu glumeau și fiind legată cu lesa, nu a avut încotro și... la drum!

*

Cabana la care au ajuns este mare și frumoasă, construită din lemn maroniu, avînd ferestrele împodobite cu mușcate. În jurul ei zumzăitul de turiști nu se termină niciodată. Pichi dă tîrcoale și se împiedică în atîtea picioare. Turiștii sînt impresionați de di-

mensiunile ei liliputane, toți vor să o mîngîie, să se joace cu ea; lui Pichi nu-i place defel ce se întîmplă, ea nu este un cîine de salon, să fie jucăria tuturor, ea este un cîine de pază și își

arată feroce măselușele tot atît de mici ca niște mărgele.

Noroc că stăpînii au adus cortul și s-au instalat mai la o parte, la marginea tăpșanului pe care tronează cu grație cabana ; este grozav de greu să își delimiteze teritoriul și Pichi suferă din cauza confuziei de spațiu. Este adesea ținută în lesă și ochii ei privesc cu tristețe la depărtările albastre unde ar putea să se joace liniștită. Noroc că stăpînii sînt activi și în fiecare zi pleacă în mici excursii, atunci poate să sară, să se zbenguie, să fugă în voie, alături de Tudorel, tovarășul ei drag de joacă.

În lumea aceasta nouă experiența ei se îmbogățește, ea ajunge să cunoască după miros o mulțime de locuri și de lume, învață să știe care sînt lucrurile permise și care cele interzise, cunoaște drumul la izvor și cărarea spre bucătăria de unde primește oase pline de zgîrciuri care fac delectarea oricărui cîine. Seara este și ea tot atît de obosită ca și Tudorel și adoarme fericită la picioarele lui în cortul cald unde se simte mireasma cimbrișorului de munte.

La cabană se află și un dulău, cîine de pază, uriaș, cu blana aspră pătată alb cu negru, cu o coadă lungă și stufoasă. S-au întîlnit ca din întîmplare, de fapt Pichi îl descoperise imediat ce sosiseră la cabană dar prima întîlnire era doar de tatonare. I-a dat cîteva ocoluri de la distanță, fără a-l privi direct, ca și cînd nici nu ar fi știut de existența lui. Dulăul a tratat-o cu indiferență, parcă își spunea: „O fi jucăria asta un cîine ?"

Pichi a prins curaj și a doua zi a încercat să îl latre, deși nu era sigură dacă are voie, neștiind exact întinderea teritoriului pe care îl putea revendica.

Pe dulău l-a pufnit rîsul. El, care iarna se bătea cu lupii, ba o dată s-a luat la trîntă chiar și cu un urs, să se sperie de o asemenea arătare cu blană ? Nu a răspuns. Nu-și punea el mintea cu dumneaei ! Să se ducă la cortul ei și să îl lase în pace.

S-a trîntit cu indiferență pe o parte și a încercat să doarmă, el păzise toată noaptea cabana și avea acum drept la odihnă.

Dar nu o cunoștea pe Pichi, nu știa că dacă și-a pus ceva în gînd nimic nu o va opri.

— Ham ! ham ! mă numesc Pichi ! s-a prezentat ea.

Dulăul a deschis un ochi și a privit-o cu superioritatea dată de dimensiunile lui uriașe.

— Ham ! ham ! ham ! a prostestat Pichi nervoasă, sînt de la oraș. Tu aici te-ai născut ?

Dulăul a ridicat capul mirat. „Chiar nu îi dădea pace ?"

— Mie îmi place natura la munte. Tu ce gîndești, este frumos aici ? a încercat Pichi o conversație.

Dulăul, impresionat s-a ridicat pe labele din față. Nu mai întîlnise o persoană cu o conversație atît de elevată. El știa doar să latre gros și tare, nu era obișnuit cu astfel de purtări de la oraș.

Pichi, cu o ținută mîndră dar totuși discretă, și-a ridicat o lăbuță pe care a început să o examineze cu prefăcută atenție. De fapt, arunca din cînd în cînd priviri spre dulău dar se prefăcea că o interesează prea puțin.

În fine, scărpinîndu-se cu o labă pe după ureche, intimidat, dulăul s-a prezentat:

— Mă cheamă Codru. Eu sînt de aici, m-am născut la o stînă!

— O stînă? Ce interesant! a comentat Pichi. Ce este o stînă?

Dulăul era nedumerit. „Nu știa ce este o stînă? Pe ce lume a trăit domnișoara aceasta?"

— Stîna este... acolo unde trăiesc oile!, s-a bîlbîit dulăul.

— Aha! Și e frumos la stînă?

Dulăul a oftat cu obidă. „Chiar nu știa nimic, fata asta!"

— La stînă sînt multe oi și miei, oile sînt păzite de cîini iar ciobanii au grijă de noi toți. La stînă se face brînză și zer. Ție îți place zerul?

Pichi a dat neștiutoare din cap. Nu gustase zer niciodată.

Conversația nu părea prea atractivă, pe Pichi nu o interesau nici oile, nici zerul.

— Noi ne batem cu lupii! se grozăvi atunci Codru.

— Lupii sînt mari?

— Sînt mari și sînt răi. Lupii fură oile și mieii.

— Mi-ar plăcea să întîlnesc un lup, a spus cu dezinvoltură Pichi.

— Te-ar înghiți nemestecat! a rîs Codru.

Pichi s-a simțit ofensată. Cîinele ăsta chiar nu știa să se comporte în societate. Jignită i-a întors spatele fără să îi mai spună „La revedere!". Auzi, să o înghită nemestecată!

S-a îndreptat spre Tudorel, i-a lins cu drag mîna, aici era locul și rostul ei de cîine de pază („Auzi, să o înghită nemestecată!"), ce credea dulăul, numai el păzește cabana, și ce mare lucru să păzești o cabană, doar nu fuge de aici clădirea? Era mult mai important să îți păzești stăpînii! Fericită de această constatare și cu mica ei demnitate refăcută, s-a ridicat în două picioare și a cerut cu dulceață în glas:

— Ham! Vreau să fiu scărpinată după ureche. Te rog! Știi cît de mult îmi place!

Tudorel i-a îndeplinit dorința fără să ezite, i-a mîngîiat blana de culoarea focului, a dat mînuța cu lăbuța ei.

Mulțumită, Pichi s-a tras la o parte și scoțînd, numai ea știa de unde, un os primit de la bucătărie a început să îl roadă de zor.

„Auzi, să mă înghită nemestecată!"

Vacanța aceasta este plină de surprize!

CAPITOLUL VII

Mica ei inimă vitează

Este o zi minunată, cu cer de azur și iarbă de smarald. Nici un nor nu pătează imensitatea boltei cerești; cimbrișorul de munte își trimite în toate părțile mireasma suavă și îmbietoare; albinele zumzăie zăpăcite de aroma puternică a fînului proaspăt cosit; brazii înalți par statui uriașe pe care nimic nu îi poate clinti; stîncile lucesc blînd în atmosfera transparentă.

Stăpînii lui Pichi au hotărît să facă o excursie pînă la stînca roșcată ce străjuiește poiana din spatele cabanei. Drumul nu este prea lung dar este greu fiindcă urcușul abrupt cere agilitate și simț de echilibru din partea celor care vor să îl facă.

În frunte se află stăpînul cu Tudorel instalat pe după ceafă; îl urmează Pichi, veselă, cu coada în vînt și urechile ciulite, așa cum îi stă bine unei cățelușe cochete de la oraș; la urmă vine stăpîna, ea duce pe spate rucsacul cu mîncare și o pătură ușoară pe care să se odihnească după ce vor fi ajuns în vîrf.

Pichi este interesată de tot ce întîlnește pe drum; botul ei mititel se apropie de fiecare cotlon, miroase cu atenție încercînd să afle ce se găsește înăuntru; dacă nu se dumirește, sapă cu labele, se informează, încearcă să învețe toate tainele pe care le oferă natura de la munte; îi este cald, s-ar odihni, au depășit zona cu brazi, un tăpșan cu iarbă mătăsoasă le-a luat locul. Aurul bănuțeilor de munte se împletește cu liliachiul clopoțeilor, margaretele cu talia fină își apropie capetele discutînd între ele, pe cer un uliu stă nemișcat pîndind o pradă imprudentă.

Încă un efort! Iată vîrful!

Este plat ca o masă și nu mai mare decît o cameră de la cabană. Stîncile au aici o strălucire trandafirie, cristalele transparente reflectă și îmbogățesc lumina generoasă a soarelui de vară! Priveliștea se deschide pînă departe; sub ei se află vîrfurile brazilor, lănci ascuțite și dese.

Stăpînii sînt ocupați cu pregătirea mesei, au întins pătura, au scos merindele, au desfăcut cutiile cu provizii, sticla cu apă, fructele, ceșcuța lui Pichi.

Tudorel, la cîțiva pași, s-a așezat pe o stîncă în formă de jilț, săpată de ploaie și de vînt; picioarele lui atîrnă pe marginea stîncii spre treapta de mai jos formată dintr-o încrengătură de pietre colorate.

Pichi, în apropierea lui, somnolează. Urcușul a fost destul de greu, pe ea nimeni nu a dus-o în brațe. S-a zgîriat la talpă și acum își linge din cînd în cînd lăbuța.

Deodată, instinctul ei fără de greș o anunță că a apărut o primejdie. Ridică atentă capul și înțepenește într-o atitudine de cercetare. L-a văzut! Este

încolăcit ceva mai jos de tăpşan, lîngă piciorul gol al lui Tudorel. Are o privire rea şi vicleană. Stă şi el nemişcat. Numai limba, despicată în furculiţă, se agită nervoasă.

Deşi nu a mai văzut vreodată un şarpe, Pichi ştie că este un duşman. Istoria neamului ei cîinesc i-a transmis, din generaţie în generaţie, pe căi misterioase şi necunoscute, un semnal care nu adoarme niciodată. Pericol! Este un duşman!

Blăniţa de pe ceafă s-a zburlit şi străluceşte în soare ca o flacără vie. Codiţa i-a înţepenit dreaptă-băţ. Muşchii sînt încordaţi ca arcurile de oţel. Un tremur îi concentrează atenţia la maximum. Nu se mişcă! Pîndeşte!

Şarpele pîndeşte şi el. Piciorul lui Tudorel atîrnă peste marginea terasei.

Stăpînii nu ştiu nimic, ei nu au observat primejdia în care se găseşte băiatul.

Numai Pichi este în alarmă. Ea urmăreşte corpul lucitor al şarpelui pe care natura a desenat un „V", să ştie toată lumea că este o viperă, un şarpe rău, a cărui muşcătură este mortală.

Toată dorinţa lui Pichi este concentrată într-o singură idee, apărarea lui Tudorel. Sub blană muşchii ei vibrează de emoţie, nu-i este frică, mica ei inimă vitează bate repede dar fără teamă, ea îşi cunoaşte datoria şi nimic nu ar putea-o opri de la îndeplinirea ei.

Un lătrat ascuţit străpunge văzduhul! Pichi a intuit că şarpele se pregăteşte de atac. Cu un salt disperat se aruncă între agresor şi băiat. Semnalul ei a ajuns la tatăl acestuia. În aceeaşi clipă au observat amîndoi primejdia. Mama a încremenit de groază. Tatăl, cu un gest rapid şi hotărît, l-a smuls pe Tudorel de pe stîncă. Pichi latră ca o nebună, tonurile ei sfîşie tăcerea ca un fierăstrău bine ascuţit. Şarpele a înţeles că a pierdut partida. Cu alunecări elegante ale inelelor lui strălucitoare a dispărut într-un cotlon. Tudorel, neştiutor, surîde vesel. Mama este tot atît de albă ca o stîncă de calcar. Inima ei s-a transformat într-un bloc de gheaţă pe care sîngele picură ca un şuvoi îngust de oţel incandescent. Sub cămaşă, spatele tatălui este umezit de o transpiraţie rece. Un oftat prelung îi eliberează spaima din suflet.

Pichi s-a liniştit prima. Era mîndră că îşi făcuse datoria dar nu considera că trebuie discutat prea mult despre asta. Era treaba ei să îl păzească pe Tudorel, doar de aceea era cîine de pază! Cuminte, s-a aşezat pe iarbă şi îşi linge laba rănită; firele de blană de pe ceafă s-au culcat liniştite la locul lor, tremurul muşchilor s-a stins şi Pichi priveşte cu calm lumea.

Tatăl lui Tudorel s-a apropiat de Pichi purtîndu-l pe băiat pe umeri.

„Mîngîi-o, ea te-a salvat de la moarte!"

Băiatul a întins mîna şi cu gingăşie a început să-i mîngîie blana de foc. Pichi a deschis ochii cu recunoştinţă.

„Ce drăguţi sînt!" a comentat ea în sinea ei. „Oare de ce mă răsfaţă? Eu mi-am făcut doar datoria!"

Nu au vrut să mai rămînă pe stînca plină de primejdii; au strîns în grabă lucrurile şi au pornit la drum. Tatăl îl ducea pe Tudorel pe umeri, mama a instalat-o pe Pichi deasupra rucsacu-

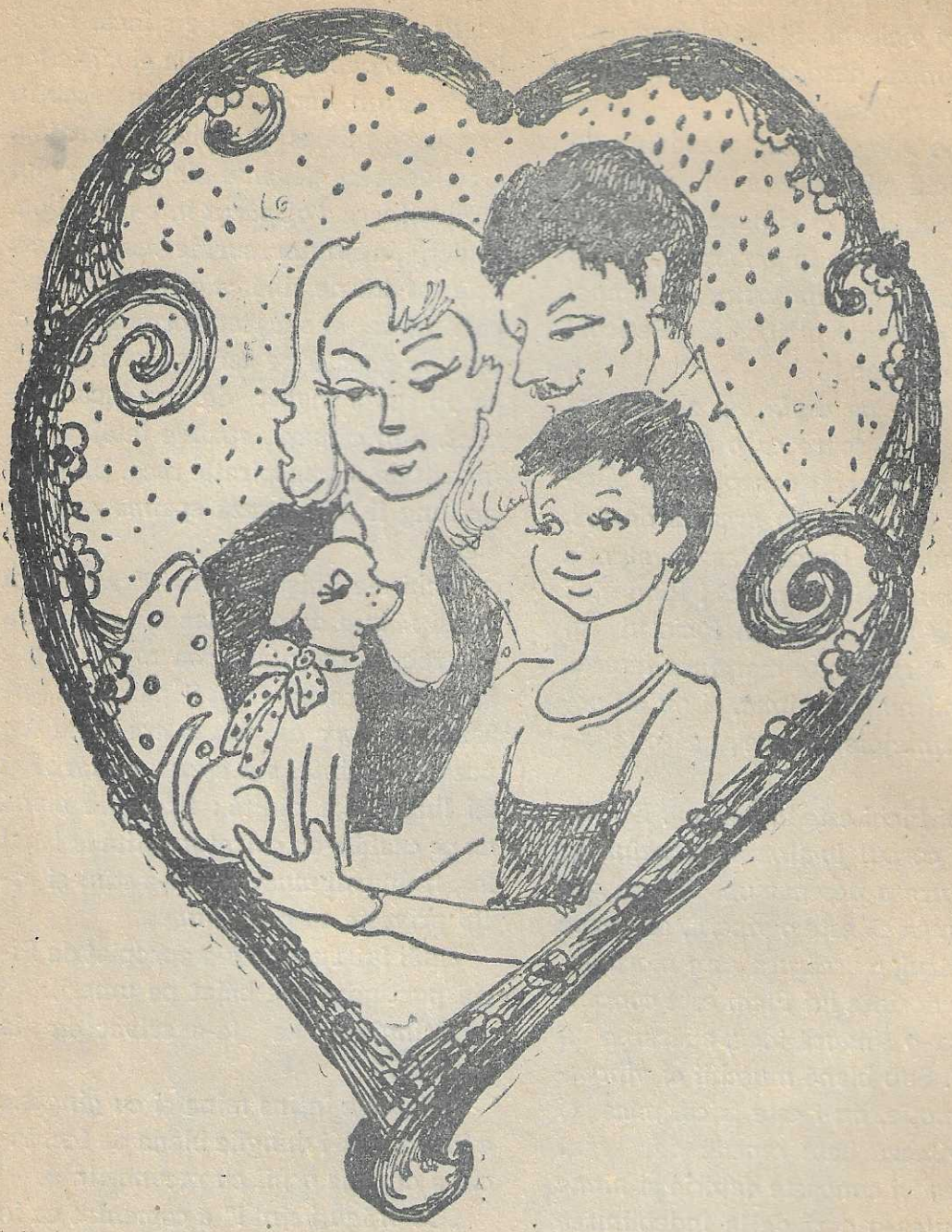

lui, peste pătură. Pichi era fericită, i-ar fi fost greu şi ei să facă tot drumul pînă la cabană. S-a făcut colăcel şi a adormit.

Seara, lumea a aflat aventura de la stînca cea înaltă. Toţi au venit să vadă căţeluşa cea vitează. Pichi îi privea foarte încurcată şi se întreba: „Oare trebuie să-i suport pe toţi aceştia în

jurul corțului nostru ?“ Erau drăguți cu ea. „Poate că așa este la munte“, și-a zis Pichi și i-a lăsat să facă ce vor

Noaptea a dormit la picioarele lui Tudorel, acolo unde era locul unui adevărat cîine de pază. Mica ei inimă vitează era satisfăcută, își făcuse datoria și stăpînii ei erau mulțumiți, altceva nu mai avea însemnătate !

CUPRINS

Cap. I	Cum a apărut pe lume Pichi	3
Cap. II	Cum a fost salvată Pichi	6
Cap. III	Pichi învață să cunoască lumea	8
Cap. IV	Primele întîmplări din viața lui Pichi	11
Cap. V	Întîmplare plină de învățătură	16
Cap. VI	[illegible]rie la munte	20
Cap. VII	Mica ei inimă viteză	25